

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.34/2023/43.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év október hó 3. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t é t:

A testi sértés bűntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.254/2022/24. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlottal szemben a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó részt mellőzi.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.3400-I/698/2022. szám alatt kezelt összesített bűnjeljegyzék 1., 2., 4. tételszám alatti vérminták, a 15. tételszám alatti talajminta, és a 16-38. tételszám alatti DNS törlet lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy Terhelt1 vádlott 2023. február 18. napjától átadási őrizetben, majd 2023. március 10. napjától őrizetben, ezután 2023. március 13. és 2023. április 25. napja között letartóztatásban volt.

A 2023. február 18. napjától 2023. április 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során forint 312.061,- (háromszáztizenkétezer-hatvanegy) forint bűnügyi költség merült fel, melyből a vádlott köteles 40.262,- (negyvenezer-kettőszázhatvankettő) forintot az államnak megfizetni, míg 271.799,- (kettőszázhetvenegyezer-hétszázkilencvenkilenc) forint az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. szeptember hó 22. napján kihirdetett 24.B.254/2022/24. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (8) bekezdés első fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért őt 2 év szabadságvesztésre, és 3 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette.

[2] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott – annak esetleges végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] Ezenkívül rendelkezett a bűnjelről, és kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás végett, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése, és a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése végett jelentett be fellebbezést, valamint, hogy a másodfokú bíróság a lefoglalás megszüntetésre vonatkozó rendelkezést az 1., 2., 3., 15-38. alatti bűnjelek tekintetében mellőzze, míg a vádlott védője védence felmentés érdekében fellebbezett.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.15/2023/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

[6] Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, melynek értékelését követően állapította meg az ítélet történeti tényállást.

[7] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben részletesen adott számot a bizonyítási eszközök tartalmáról, illetve azok egyenként és összességében elvégzett értékeléséről, a bizonyítékokat az ügyiratok tartalma szerint vette számba, és az egyes vallomások hitelt érdemlőségének megítélése körében nem vétett logikai hibát, okszerű indokát adta annak, hogy a tényállást miért elsősorban tanú4 és tanú5 tanúk vallomására alapította.

[8] Kiemelte, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésére, eltérő tényállás megállapítására ezért, a Be. 591. § (1) bekezdésében és az 593. § (2) bekezdésében írtakból következően nem kerülhet sor.

[9] Mindezek alapján, az ügyész szerint a vádlott bűnösségére levont következtetés is okszerű, cselekményének minősítése törvényes. Osztotta az elsőfokú bíróság érvelését abban is, hogy a vádlott testi sértésre irányuló szándékát milyen ténybeli alapon látta megállapíthatónak, az eredmény tekintetében miért a vádlott eshetőleges szándékára vont

következtetést, emellett hogy a jogos védelmi helyzet fennállását miért nem állapította meg a vádlott javára.

[10] A jogos védelmi helyzet vizsgálatának vonatkozásában hangsúlyozni kívánta, hogy tanú5 tanú vallomása szerint a sértett és tanú4 a verbális sértés, majd a sértett ellökése után, eltávolodott egymástól. Ekkor a sértett egy lépés távolságra került a vádlottól, tehát felé (vagy társai felé) semmilyen támadást nem intézett, mikor a vádlott egy hirtelen és váratlan mozdulattal (a helyszínen jelen lévő tanú5, tanú4 tanúk vallomása), nagy erővel ököllel fejen ütötte őt. Mindezek alapján, álláspontja szerint a védő jogos védelemre való hivatkozása, és így a vádlott felmentését célzó fellebbezés nem foghat helyt. Azt is megjegyezte, hogy a cselekményre bár éjjel került sor, a Btk. 22. § (1) bekezdésében írt további, konjunktív feltétel nem áll fenn.

[11] A büntetéskiszabása körében kifejtette, hogy a törvényszék az ítéletben nem rögzítette a vádlott vonatkozásában irányadó középértéket, a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján az 5 év szabadságvesztés.

[12] Az ügyész szerint, az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket. Megjegyezte, hogy a vádlott büntetlen előélete a fiatal felnőtt korára tekintettel nem enyhítő körülmény. Továbbá súlyosító körülményként kell a terhére értékelni, hogy cselekményét éjjel, garázda módon követte el, illetve e körülményekkel összefüggésben az önhibából eredő ittas állapotának különös nyomatéka van.

[13] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a feltárt enyhítő körülményeknek túlzott jelentőséget tulajdonított, így a szabadságvesztés büntetés ítéleti törvényi minimum tartama egyáltalán nem tükrözi a vádlott társadalomra veszélyessége jelentős fokát és alkalmatlan arra, hogy a büntetési célokat elérje. Ugyanis a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés mértéke kellő indok nélkül, olyan mértékben tér el az irányadó középértéktől, ami a Btk. 80. § (2) bekezdésében írtak megsértését is kimeríti.

[14] Mindezek alapján álláspontja szerint büntetés céljainak eléréséhez felemelt tartamú, a középértéket jobban megközelítő, végrehajtandó szabadságvesztés szükséges.

[15] Megjegyezte, hogy a Bj.3400-I/698/2022. számú bűnjeljegyzék 1., 2., 4. tételszám alatti vérminták, a 15. tételszám alatti talajminta, és a 16-38. szám alatti DNS törletek lefoglalásáról a nyomozó hatóság nem határozott. A vérmintákat és a talajmintát a szemle során rögzítették (nyomozási ügyirat 753-759. oldal), a DNS törleteket a bűnjeltárgyak krimináltechnikai vizsgálata során készítették (nyomozási ügyirat 787-802. oldal). Érvelése szerint ebből következően ezen, le nem foglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére nem kerülhet sor.

[16] A törvényszék egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

[17] A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan büntethetőséget kizáró okból történő felmentését, harmadlagosan az ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja értelmében megalapozatlan, mivel részben iratellenes, részben helytelen tényből tényre történő következtetéssel állapította azt meg.

[18] Elsődlegesen azt vitatta, hogy az elkövető minden kétséget kizáróan védence, Terhelt1 lenne. E körben utalt a helyszínen jelenlévő tanú4, tanú5, és tanú6 tanúk vallomására, azonban a védő szerint a törvényszék az elkövető(k) beazonosítása során nem vette figyelembe tanú2 tanú vallomását. Ugyanis a helyszínen lévő három tanú

ellentmondásosan nyilatkozott, míg tanú², aki ugyan személyesen nem volt az elkövetéskor jelen, közvetlenül attól a férfitől szerzett tudomást a történetekről, aki az ütés pillanatát látta. Ezen utóbbi személy pedig úgy adta el, hogy „több ember verte meg ezt a férfit...” (2019. április 4. napján kelt tanúkihallgatási jegyzőkönyv 4-5. oldala). Hozzátette azt is, hogy védenca a cselekménykor már annyira részeg volt, hogy barátjának, tanú⁵nek tartania kellett, nehogy elessen (2020. június 13. napján kelt tanúkihallgatási jkv. 6. oldala). Végezetül kiemelte azt is, hogy a sértettnek nem védencével, hanem tanú⁴ tanúval volt előzetesen nézeteltérése, illetve köztük történt előzetesen fizikai kontaktus is.

[19] A jogos védelmi helyzet megítélése, illetve álláspontja szerint annak fennállása vonatkozásában olyan alkotmánybíróági, és bírósági határozatokra utalt fellebbezésében, mely szerint a verbális, szóbeli sértegetés is megalapozhatja a büntethetőséget kizáró okot (BH1986.88., BH. 2002.213., BH.2003.50., 8/1990. IIV.23.) AB határozat). E körben az Alaptörvény 5. cikkében foglalt rendelkezéseket hívta fel. Kiemelte, hogy sértett¹ sértett nem vitásan folyamatosan verbálisan, becsületsértő módon szidalmazta a baráti társaságot, köztük védencét. A tanúk elmondták, hogy „büdös ukránnak”, és „buzinak” hívta őket. A jogtalan támadást azonban fizikailag is megkezdte („intézte”), amire tanú⁴ kétszer is ellökte magától a sértettet, aki mindkétszer elesett, majd felállt. Ezután pedig a sértett a provokáló, és becsületsértő szidalmazását nem hagyta abba, bár valóban egy lépéssel hátrébb kerülve a vádlotti társaságtól. Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel ellentétben a vádlott az ütés pillanatában saját magát, illetve barátait védte a további jogtalan támadástól, mely jogos védelmi helyzet a Btk. 22. § alapján büntethetőséget kizáró ok.

[20] Végül a büntetés kiszabása vonatkozásában az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezésre tett észrevételt. Az enyhítő, és súlyosító körülmények kapcsán kifejtette, hogy véleménye szerint a törvényszék kellő nyomatékka vette figyelembe védenca büntetlen előéletét, annak fiatal felnőtt kora ellenére is. Az ügyészi állásponttal ellentétben azonban a cselekmény garázda jellegét, valamint az ittas elkövetési módot, már értékelte az elsőfokú bíróság (elsőfokú ítélet 11. oldalán). Mindezek alapján harmadlagosan indítványként az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[21] A nyomozás során kibocsátott, majd a Fővárosi Ítéltábla által átvett európai elfogató parancs alapján a román hatóságok 2023. február 18. napján Terhelt¹ vádlottat elfogták, majd 2023. március 10. napján átadták a magyar hatóságoknak. Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Be. 600. § (1) bekezdés c) pontja alapján, a Be. 752. § (1) bekezdésére figyelemmel tárgyalást tartott, mivel a vádlott felkutatására tett intézkedések a másodfokú bírósági eljárásban vezettek eredményre, a másodfokú bíróság tárgyalást tűz ki, és azon a vádlottat kihallgatja, ismerteti a vádlott távollétében tartott tárgyalás anyagának lényegét, valamint – ha szükséges – a vádlott vagy a védő által indítványozott további bizonyítást vesz fel.

[22] A kényszerintézkedés tárgyában az ítéltábla 2023.március 13. napján 8 óra 30 perckor ülést tartott, melyen a vádlott letartóztatását rendelte el. Ezen határozatot a Kúria a 2023. április 25. napján meghozott Bpkf.I.447/2021/6. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.34/2023/8. számú – a vádlott letartóztatását elrendelő – végzését megváltoztatta, és Terhelt¹ vádlott letartóztatását megszüntette. Ezt követően, a 2023. május 2. napjára kitűzött tárgyaláson a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ismeretlen helyre távozott, így ellene a Fővárosi Ítéltábla 2023. augusztus 9. napján belföldi körözést adott ki, és a kitűzött tárgyalásra hirdetményi úton idézte. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2023. szeptember 26. napján kelt BF.15/2023/22. számú átiratában a Be. 749. § (1) bekezdésére

figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az eljárást Terhelt1 vádlott távollétében folytassa le.

[23] Az ügyész, a másodfokú tárgyaláson jelen volt védő bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

[24] A bizonyítási eljárás befejezté nyilvánítását követően az ügyész a perbeszédében túlnyomó részében fenntartotta az írásban kifejtett álláspontját. A védő írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakra reflektálva megjegyezte, hogy az a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmába ütközne, ugyanis az elsőfokú ítélet teljes mértékben megalapozott. A jogos védelmi helyzet hiánya kapcsán az elsőfokú bíróság érveivel mindenben egyetértett, azt írásban kiegészítette a szituációs jogos védelmi helyzetre vonatkozóan. Hangsúlyozta, hogy a Kúria állásfoglalása a verbális provokációra vonatkozóan egyértelmű. Egyebekben indítványait fenntartotta.

[25] A védő a tárgyaláson előadott perbeszédében fenntartva az írásbeli fellebbezés indokolását hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan. Kiemelte, hogy igen „bizonyíték-szegény” a környezet, mivel a sértett érdemben nem tudott nyilatkozni az elkövető személyére, rajta kívül pedig négy ittas személy volt jelen, aki észlelte a cselekményt, a vádlott, és három barátja. Közölük ketten a védencét jelölték meg elkövetőként, egy személy pedig úgy nyilatkozott, hogy vagy tanú4, vagy Terhelt1 ütötte meg a sértettet. Hangsúlyozta, hogy az ütést megelőzően éppen tanú4-val volt konfliktusa a sértettnek. A sértett szóbeli, provokáló, kötekedő inzultusát követően tanú4 kétszer meglökte, aki ettől elesett. Felvette, hogy vajon mennyiben állhatott az ukrán nemzetiségű tanúknak olyan személyre mutatni, mint elkövető, aki már ekkor nem tartózkodott Magyarország területén. A benzinkutas, tanú2 tanú is úgy nyilatkozott, hogy egy férfi, aki látta az eseményeket, azt mondta, hogy többen bántalmazták a sértettet. Mindezek alapján álláspontja szerint kétség kívül nem lehet megállapítani, hogy védenca volt az elkövető. Azt is kiemelte, hogy tanú5 tanú visszament a sértetthez, és ellenőrizte légzésfunkcióit. A védő szerint a szándékon túli eredményt is szükséges vizsgálni.

[26] A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta az immár 4 és fél éves időmúlást, a sértetti közrehatást, valamint, hogy a cselekmény elszaporodottsága nincs alátámasztva megfelelő adatokkal. Ezenkívül a garázda elkövetési módnál kérte figyelembe venni, hogy a sértett kötött bele a vádlotti baráti társaságba, akik jóindulatúan álltak hozzá, még alkohollal, és cigarettával is megkínálták. A fellebbezésének irányait fenntartva elsődlegesen védenca bizonyíték hiányában történő felmentését, másodlagosan a jogos védelmi helyzet okán történő felmentést indítványozta.

[27] A kétirányú fellebbezések közül az ügyész súlyosítást célzó fellebbezése alapos.

[28] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezés a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést is támadta, így az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések, valamint az indokolás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[29] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely – figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdése b), c), d) és f)

pontjaiban foglaltakra – a felülbírálat tárgyát képező ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására indokolná. A törvényszék hatáskörrel és illetékességgel rendelkezett az ügy elbírálására, az ítélet meghozatalában nem vett részt kizárt bíró, a tárgyaláson valamennyi személy részt vett, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, továbbá az ítélet rendelkező része és indokolása nem ellentétes.

[30] A törvényszék nem valósított meg olyan, a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértést sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására.

[31] Az eljárás elhúzódásának fő oka a vádlott felkutatása volt. Az ítéltábla az iratokból megállapította, hogy Terhelt1 terhelt ellen a nyomozó hatóság 2020. május 10. napján belföldi elfogatóparancsot bocsátott ki, majd 2020. október 1. napján felfüggesztette az eljárást. Ezután a Budai Központi Kerületi Bíróság 2020. szeptember 24. napján 43.Bny.3300/2020/2. számon nemzetközi és európai elfogatóparancsot bocsátott ki.

[32] A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi és Emberi Jogi Főosztály XXNBEJFO/1560/2021. számú, 2021. március 3. napján értesítette a nyomozó hatóságot, hogy Terhelt1 vádlott Ukrajnában ismert helyen tartózkodik.

[33] Ukrajna és Magyarország között a kiadatási (Párizs, 1957. december 13. napján kelt) kiadatási egyezmény alapján Ukrajna a saját állampolgárát nem adja ki, a Legfőbb Ügyészség a büntetőeljárásnak az ukrán igazságügyi hatóság részére történő felajánlását nem tartotta célszerűnek. A Terhelt1 vádlott ellen kibocsátott nemzetközi és európai elfogatóparancs alapján az ukrán hatóságoktól a magyar központi igazságügyi hatósághoz eljuttatott tájékoztatás alapján Ukrajna nem adta ki a vádlottat, és a terhelt az eljárási cselekményeken való jelenléte – figyelemmel az Ukrajnában zajló háborúra is – nemzetközi bűnügyi jogsegélykérelem előterjesztésével, illetve telekommunikációs eszköz alkalmazása útján sem volt biztosítható, illetve ennek alkalmazását az ügy megítélése nem, a vádemelést viszont a bűncselekmény tárgyi súlya is indokolta.

[34] Mindezek alapján a nyomozó hatóság 2021. október 6. napján intézkedett az eljárás folytatása iránt, és a Fővárosi Főügyészség a 2021. november 23. napján kelt, NF. 1936/2019/55. számú határozatával Terhelt1 vádlottat távollévő terheltté nyilvánította, a határozat kézbesítése megtörtént a terhelt védőjének, valamint hirdetményi úton Terhelt1 vádlottnak.

[35] Mindezek alapján helyesen rögzítette a törvényszék, hogy az elsőfokú eljárásban a külföldön ismert helyen tartózkodó terhelttel szembeni vádemelés, és az eljárás lefolytatásának

a

Be. 755. § (1) c) pontjában és (2) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak.

[36] Az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyész, és a védő a törvényes jogait, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogát korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének kellően eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[37] A törvényszék az elsőfokú eljárásban 2022. szeptember 22. napján, a vádlott távollétében, az ügyész, és védője jelenlétében tartott tárgyalást (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A tárgyaláson tanú4, tanú5 és tanú6 ukrán nemzetiségű tanúk nyomozati vallomását felolvasta, mivel az Ukrajnában zajló háborús helyzetre való tekintettel nem tudta megidézni. sértett1 sértett vallomását szintén felolvasás útján tudta a bizonyítékok körébe emelni, mivel hajléktalan életmódjából következően ismeretlen helyen tartózkodott, így idézése eredménytelen volt. A törvényszék vele szemben 2022. augusztus 31. napján

személyi körözést bocsátott ki, amely szintén nem vezetett eredményre. A tárgyaláson személyesen meghallgatta a benzinkúton dolgozó tanú8 tanút, majd ügyészi indítványra felolvasta a szintén benzinkutas tanú2nak, továbbá a sértett élettársának, tanú1nak, ismerősüknek, tanú3nak, és a mentős tanú7nak a nyomozás során tett vallomását.

[38] A tárgyaláson a releváns okirati bizonyítékokat (OMSZ bejelentés, munkalap, és mentési dokumentációs lap, hanganyag, rendőri jelentések, a benzinkút biztonsági kamera felvételei, helyszíni szemle jegyzőkönyv) ismertetéssel szintén a bizonyítás anyagává tette.

[39] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellően számot adott.

[40] A mérlegelési tevékenysége alapját nem feltételezések, hanem konkrét bizonyítékból származó tényszerű adatok, körülmények képezték.

[41] A védelem érvelésével szemben az elsőfokú bíróság a vádlott elkövetőként történő azonosítása alapjául szolgáló tények vonatkozásában helyes és a másodfokú bíróság számára is kétségbevonhatatlan megállapításra jutott. A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a védő fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

[42] Az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelő indokát adta annak is (elsőfokú ítélet [11-35] bekezdései), hogy a tényállásban leírt tényeket – a vádlottak és a sértett kapcsolatát, az elkövetés helyszínét, a sértett sérüléseit, azok jellegét és gyógytartamát, a sértettl sértettet ért erőbehatások számát és nagyságát, a bántalmazás hosszát, – milyen bizonyítékokra alapította.

[43] A bántalmazás mechanizmusára, az erőbehatásra, a sértett sérüléseire, annak gyógytartamára nézve a nyomozás során kirendelt szakértől igazságügyi orvosszakértő (nyomozati iratok 860-866. oldala) adott szakvéleményt, melyet a nyomozó hatóság kirendelésére kiegészített (nyomozati iratok 911-915. oldala). A felmerülő szakkérdésekre a szakértő megnyugtató, és aggálytalan választ tudott adni, annak ellenére, hogy a sértett tartózkodási helyének felkutatására tett intézkedések eredménytelensége okán maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás fennállásáról, vagy annak kizárásáról nem volt lehetséges a szakvélemény újabb kiegészítése.

[44] Érdemi indokolása során helyesen emelte ki azt a tény, hogy a vád tárgyává tett cselekménynek három külső szemlélője, szemtanúja volt (a vádlott ukrán nemzetiségű barátai), így helytállóan jár el, amikor a felsorolt tények megállapításához elsősorban ezen tanúk vallomását vetette össze. Indokolása későbbi részében az iratanyagnak megfelelően foglalta össze a tanúvallomások tartalmi elemeit, majd hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak.

[45] Mindezen túl egyrészt az objektív bizonyítékokat használta fel, különös relevanciával a mindenki által elfogadott igazságügyi orvosszakértői véleményt, másrészt a tényből további tényre való következtetés logikai módszerét alkalmazta, melynek során hibát sem vétett.

[46] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy elfogása után a kényszerintézkedés tárgyában, a 2023. március 13. napján tartott ülésen, a vádlott, a törvényi figyelmeztetések után, bár igen szűkszavúan nyilatkozott, azonban nem vitatta az ítéltábla előtt sem a bűnösségét, mindössze arra hivatkozott, hogy nem emlékszik pontosan a történetekre.

[47] Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, annak részbeni megalapozatlanságát a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel, az ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint szükséges kiküszöbölni:

- az elsőfokú ítélet 3. oldalának a „A történeti tényállás” részének 5. bekezdését kiegészíti azzal, hogy: „Terhelt1 vádlott észlelte a dulakodást és egy alkalommal ököllel, nagy erővel megütötte a felé hátráló sértett1 sértettet a fejének bal oldalán...”

[39] Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[40] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére.

[41] A védő – másodlagos indítványában – jogos védelmi helyzetre hivatkozott, mint a társadalomra veszélyességet így ezen keresztül büntethetőséget kizáró okra. Az ítéltábla kiemeli, hogy jogos védelem támadást feltételez, mégpedig a jogtalanság talaján állót, ennek – illetve az ilyen támadás közvetlen veszélyének – hiányában nem kerülhet sor ezen kizáró ok megállapítására. A Btk. 22. § (1) bekezdése alapján nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges. Míg ugyanezen jogszabályhely (4) bekezdése értelmében a megtámadott nem köteles kitérni a jogtalan támadás elől. A jogos védelem során az egyik fél (védekező) nem lépi át a jogos, és jogtalan közti határvonalat, csakis kizárólag a másik fél (támadó) állhat a jogtalanság talaján. A jogos védelem ugyanis, mint büntethetőséget kizáró ok egy jogtalan támadásra adott válasz, kényszerű cselekmény, amely bár megvalósít bűncselekményt, de annak társadalomra veszélyességének hiánya kizárja a bűnösséget.

[42] A megalapozott és irányadó tényállás alapján sértett1 szóbeli inzultálására, sértegetésére tanú4 és a sértett között (a bántalmazást megelőzően) konfliktus alakult ki, melynek során a sértett kétszer el is esett. Majd ezt követően, Terhelt1 vádlott a felé hátráló sértettet kifejezetten nagy erővel, ököllel fejen ütötte, aki az ütés következtében hanyatt esett. Ezután, tanú5 tanú rövid szemrevételét követően, a földön maradt sértettet magára hagyva a helyszínt elhagyták.

[43] A vádlotti védekezést szem előtt tartva, az ítéltábla indokoltnak tartja a törvényszék jogi okfejtését a jogos védelem szükségességének vizsgálata körében kiegészíteni. Ennek kapcsán a bírói gyakorlatnak megfelelően értékelendő a szemben álló felek adottságait, testalkatát, a kialakult erőfölényt, fizikai pozícióját (BH 2002. 212., BH 2003.50., Kúria Bf.III.261/2016. számú határozata). A tényállásból következően a sértett az esésből felkelve a vádlott felé hátrált, tanú5 tanúvallomása alapján ekkor egy lépésre volt tőlük. Így kétségtől megállapítható volt, hogy a cselekmény elkövetésekor a vádlott a jogellenesség talaján állt, mivel jogtalan támadástól nem kellett tartania. E körben tehát kizárólag arra a következtetésre lehet jutni, hogy az sértett1t ért bántalmazás közben Terhelt1ot semmilyen támadás nem érte. Szükséges azt is kiemelni, hogy a jogos védelmi helyzet addig áll fenn, amíg a megtámadott okkal tarthat a támadás folytatásától (4/2013. Büntető jogegységi határozat). Ezáltal pedig a jogos védelem fel sem merülhet, így minden további vizsgálódás, és jogi okfejtés e körben szükségtelen.

[44] Mindezekre figyelemmel a tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a jogos védelmi helyzet hiányára, a vádlott bűnösségére és cselekményének minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, jogi indokolása azonban az alábbi pontosításra szorul. Az elsőfokú ítélet 10. oldalának 6. bekezdéséből mellőzni szükséges, hogy Terhelt1nak „ittasan is észlelnie kellett”, a 7. bekezdésből, hogy „Az

akaratelhatározás és az elkövetés között jelen esetben egy hosszabb okfolyamat játszódott le.”, mivel ezen jogi következtetéseket a tények nem támasztották alá.

[45] A védő érvelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Btk. 164. §-a (8) bekezdésének I. fordulatában meghatározott életveszélyt okozó testi sértés nem tiszta veszélyeztetési bűncselekmény, mert az elkövetési magatartás csak az érintett egyik jogtárgyat – az emberi életet – veszélyezteti, a másik jogtárgyat – a testi épséget – viszont ténylegesen sérti. A testi sértés védett jogi tárgya az emberi test épsége, egészsége. Az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, de nem azonosítható a halál szükségszerű beállásának a lehetőségével. Az előbbiről akkor van szó, ha a testi sértés folytán megindult az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez vezethet, de rendszerint fennáll az életveszély megszüntetésére, illetőleg a halál elhárítására alkalmas beavatkozás lehetősége is, mint jelen ügyben is, a sértett szakszerű ellátása. Dogmatikailag tehát életveszélyt okozó testi sértés megállapításának akkor van helye, ha magatartása a testi sértésre irányul. Ekkor ugyanis az elkövető tudattartamában fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége (BH2017.174.).

[46] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tehát törvényesen következtetett Terhelt1 vádlott szándékára és az inkriminált cselekmény életveszélyt okozó testi sértésként minősítése megfelel az állandó ítélkezési gyakorlatnak.

[48] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva csaknem hiánytalanul vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[49] Mellőzi a büntetlen előletére történő hivatkozást, azt ugyanis a fiatal felnőtt korral együttesen nem lehet értékelni. Az 56. BK. vélemény II/1. pontja értelmében „a büntetlen előélet enyhítő körülmény, kivéve, ha az elkövető fiataikorú vagy a fiatakort néhány évvel meghaladott, ún. fiatal felnőtt.”

[50] A védelem fellebbezésének foglaltakra vonatkozóan pedig az ítéltábla e helyütt mutat rá, hogy az 56. BK vélemény III/11. pontja értelmében az elszaporodottság akkor vehető figyelembe súlyosító körülményként, ha *a köztudomás szerint* az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Jelen ügyben tehát ekként értékelhető súlyosító körülményként.

[51] A törvényszék enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását, amelyet azzal egészít ki az ítéltábla, hogy az kisebb súlyú, mivel a vádlott terhére róható okból következett be.

[52] A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglevő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[53] Erre, valamint a fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az enyhítő körülmények túlsúlya valóban indokolja a középértéknél jelentősebb enyhébb büntetés, konkrétan a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés kiszabását. A vádlott terhére rótt bűncselekmény középértéke a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján 5 év. Ekként azok nyomatékuk szerint és összefüggésükben értékelve a vádlott javára feltárt bűnösségi körülmények sem indokolják a végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés alanyi és tárgyi tényezői körében helyesen értékelte a vádlott terhére.

[54] Az ítéltábla álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a bűnösségi körülményekhez, a bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlott társadalomra veszélyességéhez, továbbá nem alkalmas a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok elérésére. A büntetési célokat ugyanis a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ebben a konkrét ügyben csupán végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával lehet elérni E tekintetben tehát az ügyési fellebbezés érveit osztotta az ítéltábla.

[55] A Btk. 85. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel ezért mellőzte a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést.

[56] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozatának megállapítása helytálló. A börtön fokozat vonatkozásában a másodfokú bíróság még feltünteti a Btk. 35. § (1) bekezdését is.

[57] Továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezés mely törvényi előírásokon alapul.

[58] A szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mellett, a Btk. 33. § (3) bekezdés alapján, a cselekmény tárgyi súlyára, de különösen annak jellegére figyelemmel a nem magyar állampolgár vádlott Magyarországon tartózkodása nem kívánatos, ezért vele szemben a kiutasítás kiszabása is indokolt volt. A másodfokú bíróság ennek tartamával is egyetértett, mely jogszabályhelyének feltüntetésével az elsőfokú bíróság azonban adós maradt, az helyesen a Btk. 33. § (1) bekezdés i) pontja, Btk. 59. § (1) bekezdés, míg annak mértéke a Btk. 60. § (1), és (2) bekezdésein alapul.

[59] A törvényszék a bűnügyi költségről törvényesen rendelkezett. A bűnjelek vonatkozásában azonban az ítéltábla az ügyiratok alapján megállapította, hogy a rendelkező részben meghatározott tételek lefoglalásáról a nyomozó hatóság nem rendelkezett. A vérmintákat, és a talajmintát a szemle során rögzítették (nyomozati iratok 753-759. oldala), a DNS törletet a krimináltechnikai vizsgálat során készítették (nyomozati iratok 787-802. oldala). Mindezek alapján az eljárás során le nem foglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó részt mellőzni szükséges.

[60] A fent részletesen kifejtettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[61] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján beszámítani rendelte.

[62] A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, míg a fordítási, és tolmács díjakat a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

[63] Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 615. §-a kizárja.

Budapest, 2023. év október hó 3. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.

előadó bíró

Dr. Fülöp Ágnes Katalin

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.254/2022/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.34/2023/43. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2023. év október hó 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. év október hó 3. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke